

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Václava Trajera ve věci

žalobce: **J. M.**, narozený dne „X“,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Radkem Bechyněm, advokátem,
se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2016, č. j. 4296/DS/2015, JID: 4102/2016/KUUK/Zvo,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 8. 1. 2016, č. j. 4296/DS/2015, JID: 4102/2016/KUUK/Zvo, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností, oddělení správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 12. 5. 2015, sp. zn. SZ MgMT/057988/2013/ŘP/Ša, č. j. MgMT/046135/2015, kterým byly jako nedůvodné zamítnuty jeho námitky, potvrzeny

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

provedené záznamy 12 bodů v evidenční kartě řidiče a žalobce byl podle ust. § 123c odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), vyzván k odevzdání řidičského průkazu. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce namítal, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť žalovaný zcela ignoroval předložené důkazní prostředky. V souvislosti s tím pak žalobce poukázal na přílohu doplněného odvolání, kterou tvořilo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, vydané ve skutkově shodné věci, z něhož je zřejmé, že se tento odvolací orgán zabýval kvalitou jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Obdobné řešení podle žalobce vyplývá i z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014, ve kterých se uvedený krajský úřad jako odvolací orgán zabýval způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na jejichž základě jsou body zaznamenány, a to zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel takové posouzení požadoval a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňoval. Žalobce zdůraznil zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Pokud jeden správní orgán rozhoduje uvedeným způsobem, nepovažuje žalobce za správné, aby totožný správní orgán v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně, neboť by byla jednoznačně narušena rovnost účastníků před zákonem, a to pouze na základě místní příslušnosti.
3. Žalobce dále uvedl, že ve svém odvolání namítl nezpůsobilost jednotlivých podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení s tím, že oznámení o spáchání přestupku nemohou být dostatečným důkazem a musejí být vždy porovnána s příslušným rozhodnutím o přestupku, aby byla vyloučena možná chyba lidského faktoru či zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce zdůraznil, že rozhodnutí i přes specifickou povahu řízení lze vydat v souladu se všemi požadavky zákona tak, aby obsahovalo údaje o osobě přestupce, místě a době spáchání přestupku a aby z něj bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, podle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost byla porušena. Na podporu své argumentace žalobce předložil kopie rozhodnutí v blokových řízeních – blok série „X“, č. „X“, a blok série „X“, č. „X“, které jsou podle žalobce v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu způsobilé být podkladem pro záznam bodů. Poukázal také na rozhodnutí v blokovém řízení – blok série „X“, č. „X“, ze kterého je zřejmé, že veškeré zákonem stanovené požadavky byly dodrženy. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že v rámci blokového řízení přestupce svým podpisem uděluje souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí, neboť není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal přestupek.
4. Dále žalobce namítl, že z rozhodnutí musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce neměl být trestán dle zákona o silničním provozu. Žalobce uzavřel, že údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, aby rozhodnutí mohlo být přezkoumáno. Pokud jsou údaje nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku.
5. V jednotlivých pokutových blocích shledal žalobce následující nedostatky:
6. V pokutovém bloku série „X“, č. „X“ ze dne 16. 5. 2013 se v kolonce týkající se vymezení přestupku uvádí údaj „125c/1f4“, rozhodnutí obsahuje chybnou právní kvalifikaci, vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž blok vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), není jednoznačně určeno místo spáchání přestupkového jednání, zejména číslem Shodu s prvním podpisem potvrzuje G. Z.

popisným domu nebo číslem komunikace, v příslušné kolonce chybí právní kvalifikace týkající se vyličení události a v rozhodnutí chybí i uvedení funkce oprávněné osoby a jména v rozsahu, jak požadují předtištěné údaje.

7. V pokutovém bloku série „X“ ze dne 24. 7. 2012 se v kolonce týkající se vymezení přestupku uvádí údaj „125c/1f“, kdy znak nahrazený otazníkem je nečitelný, je uvedena chybná právní kvalifikace, vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž blok vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), není jednoznačně určeno místo spáchání přestupkového jednání, zejména číslem popisným domu nebo číslem komunikace, údaj o ulici či místu je nečitelný, není uvedena právní kvalifikace týkající se vyličení události a popis události, resp. tento je nečitelný, což nelze považovat za popis skutkového děje, u označení žalobce není čitelně uvedeno jeho bydliště a v příslušné kolonce chybí i datum spáchání přestupkového jednání.
8. V pokutovém bloku série „X“ ze dne 25. 11. 2011 se v kolonce týkající se vymezení přestupku uvádí údaj „125c/1f4“, je uvedena chybná právní kvalifikace, vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž blok vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), není jednoznačně určeno místo spáchání přestupkového jednání, zejména kilometrůží příslušné komunikace, popis skutku je toliko ve formátu „rychlost“, což nepopisuje porušení jakékoliv povinnosti řidiče stanovené zákonem, a v příslušné kolonce absentuje přidružená právní norma.
9. V pokutovém bloku série „X“ ze dne 5. 6. 2011 se v kolonce týkající se vymezení přestupku uvádí údaj „22/1f1“, je uvedena chybná právní kvalifikace, vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž blok vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), není jednoznačně určeno místo spáchání přestupkového jednání, zejména kilometrůží příslušné komunikace, popis skutku je toliko ve formátu „telefon“, což nepopisuje porušení jakékoliv povinnosti řidiče stanovené zákonem.
10. V pokutovém bloku série „X“ ze dne 13. 12. 2010 se v kolonce týkající se vymezení přestupku uvádí údaj „22/1f1“, je uvedena chybná právní kvalifikace, vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž blok vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), není jednoznačně určeno místo spáchání přestupkového jednání, zejména kilometrůží příslušné komunikace, popis skutku je toliko ve formátu „držel telefon“, což nepopisuje porušení jakékoliv povinnosti řidiče stanovené zákonem.
11. Citované pokutové bloky proto žalobce zhodnotil jako nezpůsobilé být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, když přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezeny. Vzhledem k tomu pak navrhnul, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný k výzvě soudu předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci uvedl, že žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnil, proto jeho námitka, že se žalovaný při rozhodování nezabýval předloženými důkazními prostředky, je zcela lichá. Kromě toho si žalovaný od jednotlivých oddělení Policie České republiky vyžádal kopie veškerých pokutových bloků a po jejich vyhodnocení dospěl k závěru, že body byly žalobci zaznamenány oprávněně. Není tedy oprávněná námitka žalobce, že se žalovaný zabýval toliko oznámeními o přestupku poskytnutými věcně příslušnými policejními odděleními. Stejně tak vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu řízení podal několik podnětů k zahájení přezkumných řízení, vyčkal nejprve správní orgán I. stupně závěry těchto řízení a teprve následně ve věci sám rozhodnul.
13. V této souvislosti žalovaný připomněl, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů se zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam bodů proveden, neboť je třeba na ně nahlížet jako na správné a zákonné až

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

do okamžiku, než jsou jako nezákonné zrušeny. Pokud žalobce namítal, že není možné, aby za správnost rozhodnutí v blokovém řízení odpovídal přestupce, a že po něm nelze vyžadovat takovou znalost práva, aby mohl sám správnost rozhodnutí posoudit, uvedl žalovaný, že pokutový blok je pravomocným správním rozhodnutím, přičemž udělení souhlasu s projednáním skutku v blokovém řízení je zcela v souladu se zásadou „*práva patří bdělým*“. Žalobce proto svým souhlasem s projednáním přestupků v blokovém řízení odpovědnost za správnost uváděných údajů převzal. Jeho dodatečně uplatňované námitky tak nelze uplatňovat až v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů.

14. K jednotlivým námitkám uplatňovaným ke konkrétním pokutovým blokům žalovaný konstatoval, že veškeré námitky žalobce uplatňované v řízení prověřoval a dospěl k závěru, že pokutové bloky jsou dostatečným podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče ve smyslu ust. § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu. Kromě toho je nanejvýš zřejmé, že žalobce při jejich podpisu věděl, jaké jednání je mu kladeno za vinu, když jednotlivá jednání jsou dostatečně popsána a neexistují proto pochybnosti o místě, kde k přestupkovému jednání mělo dojít. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, v němž Nejvyšší správní soud judikoval, že v blokovém řízení je možné přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, za jaký přestupek, komu a kdy byla pokuta udělena. Lze proto užívat i např. zkratky „rychlost“, „R“, „pásky“, „telefonování za jízdy“ aj., pakliže jsou tyto zkratky doplněny odkazem na konkrétní ustanovení zákona o přestupcích nebo zákona o silničním provozu.
15. K námitce ohledně věcné příslušnosti orgánu žalovaný doplnil, že pravidla silničního provozu platí i pro komunikace, jež se nacházejí na soukromém pozemku. Na případné nepřesnosti při označení místa prováděné kontroly pak měl žalobce upozornit v rámci blokového řízení, což ale neučinil. Veškeré pokutové bloky obsahují podstatné náležitosti. Z uvedeného důvodu má proto žalovaný za to, že pokutové bloky lze považovat za dostatečný podklad pro záznam bodů žalobce do evidenční karty řidiče.

Posouzení věci soudem

16. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
17. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
18. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, prostudování obsahu předloženého správního spisu a zejména pak odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Ze správního spisu je zřejmé, že si správní orgán I. stupně za účelem rozhodnutí ve věci vyžádal jednotlivé pokutové bloky jako podklad pro zápis bodů do registru řidičů.
20. Z pokutového bloku série „X“ ze dne 16. 5. 2013 vyplývá, že se žalobce dne 16. 5. 2013 v 11:50 hod. v obci Jeníkov ve vozidle r. z. „X“ dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bodu 4. (značeno jako „§ 125c/1f4“) zákona o silničním provozu tím, že překročil maximální povolenou rychlost v obci 50 km/h, když jel rychlostí 62 km/h, resp. po zohlednění odchylky měření 59 km/h (značeno jako „R 50/62/59“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 500,- Kč. Jako úřední osoba je označena „0712 L.“, vedle označení se nachází její podpis. U věty: „*Soubhlasím s projednáním přestupku v blokovém řízení, potvrzuji, že údaje uvedené na obou částech bloku soubhlasí, a potvrzuji převzetí části A bloku dne 16. 5. 2013*“ se nachází podpis žalobce.

21. Z pokutového bloku série „X“ ze dne 24. 7. 2012 vyplývá, že se žalobce v čase 15:37 hod. v obci Ludvíkovice na silnici č. I/13 u „kovárny“ ve vozidle r. z. „X“ dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. (značeno jako „§ 125c/1f4“) zákona o silničním provozu tím, že překročil maximální povolenou rychlost v obci 50 km/h, když jel rychlostí 68 km/h, resp. po zohlednění odchylky měření 65 km/h (značeno jako „R: 50/68/65“), čímž porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu; a dále řídil vozidlo s neplatnou technickou prohlídkou vozidla, čímž porušil ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.000,- Kč. V položce „Bydliště“ je uveden údaj: „X“. K vyplnění pokutového bloku došlo „V Ludvíkovicích dne 24. 7. 2012.“ U věty: „*Potvrzuji převzetí dílu B pokutového bloku. Dne 24. 7. 2013*“ se nachází podpis žalobce.
22. Z pokutového bloku série „X“ ze dne 25. 11. 2011 vyplývá, že se žalobce dne 20. 10. 2011 ve 20:21 hod. v obci Praha, část obce Praha 4, ul. 5. května, ve vozidle r. z. „X“ dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. (značeno jako „§ 125c/1f4“) zákona o silničním provozu tím, že překročil maximální povolenou rychlost v obci 50 km/h, když jel rychlostí 66 km/h, resp. po zohlednění odchylky měření 63 km/h (značeno jako „50/66/63 km“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.000,- Kč. U věty: „*Potvrzuji převzetí dílu B pokutového bloku. Dne 25. 11. 2011*“ se nachází podpis žalobce.
23. Z pokutového bloku série „X“ ze dne 5. 6. 2011 vyplývá, že se žalobce dne 5. 6. 2011 ve 20:10 hod. v obci Teplice, ul. Libušina, ve vozidle r. z. „X“ dopustil přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1. (značeno jako „§ 22/1f1“) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v tehdejší znění (dále jen „zákon o přestupcích“), tím, že držel při řízení motorového vozidla v levé ruce hovorové zařízení – mobilní telefon, čímž porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.000,- Kč. U věty: „*Potvrzuji převzetí dílu B pokutového bloku. Dne 5. 6. 2011*“ se nachází podpis žalobce.
24. Z pokutového bloku série „X“ ze dne 13. 12. 2010 vyplývá, že se žalobce dne 13. 12. 2010 v 10:50 hod. v obci Teplice, ul. Spojenecká, ve vozidle r. z. „X“ dopustil přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1. (značeno jako „§ 22/1f1“) zákona o přestupcích, tím, že držel v pravé ruce za jízdy hovorové zařízení – mobilní telefon, čímž porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 000 Kč. U věty: „*Potvrzuji převzetí dílu B pokutového bloku. Dne 13. 12. 2010*“ se nachází podpis žalobce.
25. Nejprve se soud zaměřil na námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nerefletoval odvolací důvody a nezabýval se předloženými důkazními prostředky. Těmito námitkám soud nepřisvědčil. V této souvislosti žalobce poukazoval na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, ze kterého je podle žalobce zřejmé, že se tento odvolací orgán zabýval kvalitou jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních a označil je za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Soud pečlivě prostudoval odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a shledal, že žalovaný v něm řádně vypořádal všechny odvolací námitky. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazy na ustanovení zákona o přestupcích a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. Z doložených kopií pokutových bloků je zřejmé, že jednání je popsáno dostatečně a jednoznačně. Z uvedeného podle názoru zdejšího soudu jednoznačně vyplývá, že se žalovaný s námitkou upozorňující na odlišnou rozhodovací praxi Krajského úřadu Moravskoslezského kraje vypořádal, třebaže nikoliv výslovně. Vzhledem k tomu, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně vypořádal i všechny ostatní odvolací námitky, soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

26. K námitce žalobce zdůrazňující zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně, soud uvádí, že uplatnění této zásady nemůže být bezbřehé a nutit správní orgány k jednotnému rozhodování bez ohledu na další okolnosti či dokonce bez ohledu na možnou nesprávnost právního názoru dříve vysloveného tímž nebo jiným správním orgánem. Správní orgán se proto zásadně může odchýlit od své dosavadní správní praxe nebo od závěrů jiného správního orgánu rozhodujícího v obdobných věcech, pokud své rozhodnutí řádně zdůvodní. Tomuto požadavku žalovaný v projednávané věci dostal, neboť své úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí podpořil konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu a rozhodl plně v souladu s ní. Zdejší soud proto shledal, že postupem ani rozhodnutím žalovaného nebyla narušena rovnost účastníků před zákonem, jak tvrdí žalobce, a nedošlo ani k porušení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), resp. zásady legitimního očekávání. Skutečnost, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhoduje v podobných případech jinak než žalovaný, nepředstavuje podle názoru soudu dostatečný důvod k tomu, aby bylo věcně správné a řádně odůvodněné rozhodnutí žalovaného zrušeno, když navíc žalobcem předložená rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje neodpovídají aktuální a konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu.
27. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byly zamítnuty námitky žalobce proti provedeným záznamům 12 bodů do evidenční karty řidiče, soud zjistil, že se prvoinstanční orgán zabýval žalobcem obecně namítanými formálními nedostatky jednotlivých pokutových bloků, kdy dospěl k závěru, že obsahují veškeré předepsané náležitosti a jsou tak způsobilé pro záznam bodů do evidence. V obdobném rozsahu následně pokutové bloky přezkoumával i žalovaný.
28. Žalobce v žalobě namítal, že se žalovaný ani správní orgán I. stupně relevantně nezabývali posouzením jednotlivých podkladů rozhodnutí v blokových řízeních z hlediska jejich způsobilosti pro záznam bodů do registru řidičů.
29. Soud ve vztahu k danému případu konstatuje, že bodový systém zavedený zákonem o silničním provozu v ust. § 123a – § 123f zákona o silničním provozu obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány „trestné“ body do určité výše, jež jsou dle aktuální judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, dostupný též na www.nssoud.cz) považovány za trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Při dosažení nejvyššího stanoveného počtu 12 bodů pozbývá řidič odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel a s tím i řidičské oprávnění. Zákon v příloze upravuje taxativní výčet protiprávních jednání a počtů bodů, které za tato jednání budou zaznamenány. Počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, a tudíž při záznamu bodů nelze uplatnit správní uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány, a stejně tak nelze zaznamenat počet bodů za jednání, které není v příloze uvedeno. Tyto závěry vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103, (dostupném též na www.nssoud.cz), a soud se s nimi ztotožňuje.
30. Mezi bodovým řízením a řízeními o přestupcích, na základě kterých se body do registru řidičů zaznamenávají, je nicméně zásadní rozdíl. V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích či v jiném právním předpisu jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchání jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení toliko posouzení, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden v souladu se zákonem, tj. především zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku. Předmětu řízení pak odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění.

31. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků, jsou-li zákonem připuštěny. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44 (dostupném též na www.nssoud.cz), v námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky pouze v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, případně že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů. Skutečnosti o počtu uložených bodů lze zjistit především z vlastních rozhodnutí o přestupcích, jež mají v případě žalobce podobu pokutových bloků, neboť jeho přestupky byly řešeny v blokovém řízení. Jak již totiž dovodila judikatura (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-46, dostupný též na www.nssoud.cz), pouhé oznámení policie o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu) poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci, nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, jestliže se v řízení vyskytnou pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. Správní orgány si proto musí v rámci přezkumu provedení záznamu bodů v registru řidičů ve sporných případech vyžádat vždy pokutové bloky, pouhá oznámení o uložení pokuty jsou v daném kontextu nedostačující.
32. Pro samotný akt, na jehož základě byl záznam proveden, platí presumpce správnosti a není na odvolací instanci, resp. soudu, aby se zabývaly jeho zákonností a správností. Pouze v případě, že by tento akt byl zákonem předepsaným způsobem zrušen, musel by správní orgán body z registru odstranit, což by se mělo podle ust. § 156 správního řádu stát usnesením vydaným *ex officio* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103, dostupný též na www.nssoud.cz). Presumpce správnosti se neuplatní jen v případě absolutně nesrozumitelných či nicotných rozhodnutí. Podle ustálené judikatury správních soudů je nicotný takový správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (k tomu srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96 nebo rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, případně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010-65, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
33. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadeného rozhodnutí vyplývá, že si správní orgány vyžádaly jednotlivé pokutové bloky za účelem zhodnocení, zda jsou způsobilé být podkladem pro zápis do registru řidičů. Byť lze prvostupňovému orgánu i žalovanému vytknout určitou stručnost, s jakou svůj postup v obou rozhodnutích odůvodnily, pokud toliko uvedly, že je způsobilými pro zápis shledaly, je na druhou stranu třeba zohlednit, že žalobce ve správním řízení v zásadě žádné konkrétní námitky proti jednotlivým pokutovým blokům neuplatnil. Jeho námitka, že správní orgány vycházely toliko z oznámení příslušných policejních orgánů o spáchání přestupku, se tak neopírá o žádné relevantní argumenty, a soud ji proto vyhodnotil jako nedůvodnou.
34. Žalobce v žalobě dále zpochybňoval způsobilost pokutových bloků být podkladem pro zápis do registru řidičů. V dané věci je nicméně podstatné, že žalobce ve správním řízení přímo nenamítal, že by uvedené přestupky vůbec nespáchal (pochybnosti v tomto směru uplatnil toliko

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v případě žádosti o obnovu řízení, jež však byla vyhodnocena jako nedůvodná), případně že by mu byl zaznamenán nesprávný počet bodů – poukazoval toliko na formální nedostatky pokutových bloků. Soud se proto v souladu se shora citovanou judikaturou nezabýval veškerými jím uplatněnými námitkami, ale toliko těmi, jež směřovaly k posouzení případných závažných pochybení v pokutových blocích, která by mohla způsobovat jejich absolutní nesrozumitelnost či nicotnost a ve svém důsledku tak i nezpůsobilost pro záznam bodů. V tomto smyslu k postupu soudu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20 (dostupný též na www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud v obdobném případě konstatoval, že: „*Námitkami, které stěžovatel uplatnil v odvolání proti rozhodnutí magistrátu a ve kterých upozorňuje na formální nedostatky pokutových bloků, přísluší krajskému úřadu zabývat se pouze do té míry, v jaké jsou namítané nedostatky schopny zpochybnit způsobilost jednotlivých podkladů pro záznam.*“

35. K jednotlivým námitkám soud uvádí následující:
36. Pokud žalobce obecně poukazoval na obtížnou čitelnost záznamů v jednotlivých pokutových blocích, lze mu dát za pravdu jen z části, a to zejména s ohledem na pokutový blok série „X“ ze dne 25. 11. 2011. Nicméně skutková zjištění provedená soudem naznačují, že relevantní skutečnosti je možné z tohoto bloku i přesto dovodit, aniž by vznikly pochybnosti o osobě přestupce, právní kvalifikaci, místě skutku a dalších rozhodných údajích.
37. Rovněž pokud žalobce namítal, že vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž příslušný blok vydal, když není zřejmé, zda k protiprávnímu jednání došlo na soukromém pozemku či pozemní komunikaci, soud uvádí, že z popisu přestupkového jednání v pokutových blocích je jednoznačně seznatelné, že se vždy jednalo o veřejně přístupné pozemní komunikace. Jen obtížně si totiž lze představit, že by např. žalobce mohl maximální povolenou rychlost v obci překročit na soukromém pozemku či za jízdy držet mobilní telefon, a to aniž by současně nebyl účastníkem provozu na pozemních komunikacích. V této souvislosti soud na okraj podotýká, že dle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, se za pozemní komunikace považují i účelové komunikace, pravidla chování stanovená zákonem o silničním provozu tudíž obecně platí i pro ně. Dle ust. § 124 odst. 9 písm. d) zákona o silničním provozu byly proto k projednání přestupků v blokovém řízení proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích věcně příslušné jednotlivé orgány policie a námitka žalobce v tomto smyslu tak není na místě.
38. Pokud se týče uplatňované námitky o nesprávné právní kvalifikaci, zde soud podotýká, že mu není zcela zřejmé, co jí měl žalobce na mysli. Jestliže snad poukazoval na policejními orgány užívaný zápis, např. „125c/1/4“ apod., soud konstatuje, že určitý „zkratkovitý“ postup je pro blokové přestupkové řízení typický a všeobecně uznávaný. Není přitom pochyb o tom, že např. jmenovaný příklad znamená „ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4“. Stejně tak lze respektovat i zjednodušený popis přestupkového jednání, jako např. „R: 50/68/65“. Je přitom běžnou praxí správních orgánů, že slovo rychlost zkracují písmenem „R“ doplněním o tři číselné údaje, z nichž první představuje nejvyšší povolenou rychlost v daném místě, druhý naměřenou rychlost vozidla a třetí naměřenou rychlost vozidla upravenou o možnou odchylku měření. V tomto smyslu totiž již Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20 (dostupném též na www.nssoud.cz), uvedl, že: „*S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. [...] V určitých případech se lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na stanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost [...]*“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

[pokud se] jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“

39. V případě veškerých posuzovaných pokutových bloků byly shora uvedené požadavky jednoznačně dodrženy, a to více či méně stručným popisem protiprávního jednání žalobce, vždy však spolu s citací konkrétního ustanovení vymezující konkrétní přestupek. V případě bloku série „X“ ze dne 24. 7. 2012, bloku série „X“ ze dne 5. 6. 2011 a bloku série „X“ ze dne 13. 12. 2010 navíc policejní orgán správně uvedl i paragrafové znění zákonné povinnosti, již žalobce porušil. Ani její absence v bloku série „X“ ze dne 16. 5. 2013 a bloku série „X“ ze dne 25. 11. 2011 nicméně nezakládá jejich nezpůsobilost být podkladem pro záznam bodů do registru, neboť ve spojení s dalšími údaji ve svém souhrnu skutky žalobce popisují dostatečně konkrétním způsobem. Zcela na okraj pak soud poznamenává, že pokud žalobce u bloků série „X“ ze dne 5. 6. 2011 a série „X“ ze dne 13. 12. 2010 namítal, že popis skutkového jednání byl zaznamenán jen jako „telefon“ či „držel telefon“, není jeho tvrzení pravdivé, když z nich jednoznačně vyplývá, že policejní orgán jednání žalobce definoval následovně: „*při řízení motorového vozidla držel v levé ruce hovorové zařízení – mobilní telefon*“ a „*jako řidič jedoucího motorového vozidla držel v pravé ruce za jízdy hovorové zařízení – mobilní telefon*“. Jednalo se tedy o zcela určitou konkretizaci protiprávního jednání žalobce.
40. Žalobce dále u pokutového bloku série „X“ ze dne 16. 5. 2013 poukazoval na absenci funkce oprávněné policejní osoby a jejího jména v rozsahu, jak požadují předtištěné údaje. K tomu soud uvádí, že ani tato námitka není důvodná. V předmětném bloku je jako úřední osoba označena „0712 L.“, tedy údajem definovaným příjmením a identifikačním číslem policistky. Byť lze dát žalobci v chybějícím údaji o jménu a služební funkci za pravdu, v bloku uvedené údaje jsou k identifikaci oprávněné osoby, jež přestupek s žalobcem projednala, zcela dostačující, a absence některých informací proto nemůže zpochybnit jeho způsobilost být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů.
41. Stejně tak je nedůvodná i námitka ohledně pokutového bloku série „X“ ze dne 24. 7. 2012 týkající se absentující informace o datu spáchání přestupku. Soud připouští, že v popisné části bloku policejní orgán uvedl toliko čas, v němž k protiprávnímu jednání došlo, nicméně údaj o datu lze dovodit z kontextu celého pokutového bloku, když je jeho sepis ze strany policejního orgánu datován „*V Ludvíkovicích dne 24. 7. 2012*“ a je tedy jednoznačné, kdy k přestupkovému jednání došlo. I pokud by však údaj o datu spáchání přestupku v bloku chyběl zcela, soud s ohledem na níže uvedené konstatuje, že by se touto námitkou nemohl dále zabývat.
42. Žalobcovou poslední zásadní námitkou bylo totiž nedostatečně konkretizované místo skutku u jednotlivých přestupkových jednání. Uvedenou námitkou se však soud s poukazem na shora citovanou judikaturu vypořádat nemohl, neboť se týkala okolností souvisejících s naplněním skutkové podstaty, jež nelze v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů uplatňovat. Jak navíc zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16 (dostupném též na www.nssoud.cz): „*Udělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jež udělení žalobce nezpochybňuje, v souladu se zásadou vigilantibus iura žalobce převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích. Svůj souhlas žalobce stvrdil podpisem. Udělením souhlasu jako podmínky sine qua non k nabytí právní moci pokutového bloku tak žalobce rovněž vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích.*“
43. Z uvedeného vyplývá, že měl-li žalobce pochybnosti o tom, zda je místo skutku v pokutových blocích vymezeno řádně, neměl s projednáním věci v blokovém řízení souhlasit. Učinil-li tak, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přičemž u veškerých bloků podepsal prohlášení, že s projednáním věci v blokovém řízení souhlasí, již se případného pochybení policejních orgánů nemůže domáhat v řízení o námitkách proti zápisu bodů do registru řidiče. Jeho námitka týkající se případně nedostatečně vymezeného místa skutku je tak ve vztahu k tomuto řízení v zásadě nepřijatelná a jako taková i nedůvodná.

44. Soud uzavírá, že přes žalobcem uváděné námitky neshledal nezpůsobilost pokutových bloků být podkladem pro zápis bodů do registru, s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. června 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.